

ಅವಳ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಬದುಕು ಎರಡರ ಮೇಲೂ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ.

ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ವಿಚಾರವೊಂದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಸ್ವಲ್ಪ ಅತಿ ಅನ್ನಿಸಿದರೂ ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದು ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು ನನಗಂತೂ ನಂಬಿಕೆಯಿದೆ. ದಲಿತರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ 'ಸಲ್ಲದ ಭಾಷೆ'ಯನ್ನು ಬಳಸಿದರೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಅಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಮೊಕದ್ದಮೆಯನ್ನು ಹೂಡುವ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಹೆಣ್ಣಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಅನಾಗರಿಕ, ಅಮಾನವೀಯ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಗಂಡು ಭಾಷೆ ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಆಗಲಿ ಬದಲಾದೀತು. ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಬಳಸಿ ಕಟ್ಟಿರುವ ಬೈಗುಗಳ ಒಂದು ಶಬ್ದಕೋಶವನ್ನೇ ಮಾಡಬಹುದು. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿದಾಗ, ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಮನಸೋ ಇಚ್ಛೆ ಅವಾಚ್ಯ ಶಬ್ದಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಲೇಬೇಕು. ಆ ಕೆಟ್ಟ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಾಗ ಅವುಗಳ ಮುಂದೆ 'ಮಕ್ಕಳು' ಎನ್ನುವ ಪದವೂ ಸೇರಿಯೇ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಕೆಟ್ಟ-ಕೊಳಕು ಅರ್ಥಗಳೆಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಜನಮಾನಸದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಅಧಿಕೃತತೆಗಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ದಿಟ್ಟ ಹೋರಾಟಗಳೇ ಗಂಡಸರನ್ನು ಕಂಗಾಲು ಮಾಡಿ ಇಂಥ ಕ್ರೂರ ಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರಚೋದಿಸುತ್ತದೆಯೇ ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನವೂ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಕಾಡುತ್ತದೆ. (ಅಪಾರ ನೋವಿನಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಘಟನೆಯೊಂದಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಮೊಬೈಲಿನಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಸರನ್ನು 'ಸೂಳೆ' ಎಂದು ಸೇವ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಭೀ ಗಂಡಸೇ ಅನ್ನಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು).

ಈಗ ಈ ವಿಷಯದ ಇನ್ನೊಂದು ಮಗ್ಗುಲಿಗೆ ಹೊರಳೋಣ. ಹೆಣ್ಣು ಮತ್ತು ಭಾಷೆಯ ಸಂಬಂಧದ ಬಗ್ಗೆ. ನಿನಗೆ ಕಿವಿಯಿಲ್ಲ ನನಗೆ ಭಾಷೆಯಿಲ್ಲ ನಾವು ಮಾತನಾಡುವುದು ಹೇಗೆ?

ಎನ್ನುವ ಕವಯಿತ್ರಿ ಪ್ರತಿಭಾ ನಂದಕುಮಾರ್ ಅವರ ಮಾತುಗಳು ಹೆಣ್ಣು ಮತ್ತು ಭಾಷೆಯ ಸಂಬಂಧದ ಸಂಕೀರ್ಣ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಇದು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ನಮಗೆ ವಿರೋಧಾಭಾಸದ ನೆಲೆಗಳಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಬದಲಾವಣೆಯ ಚಹರೆಗಳು ಕಂಡರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಎಂದೂ ಬದಲಾಗಲಾರವೇನೋ, ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತವೇನೋ ಎನ್ನುವ ಆತಂಕವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸಂಗತಿಗಳೂ ಇವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಂಬಂಧವು ಸ್ವಾವರ ಮತ್ತು ಜಂಗಮ ಎರಡು ಸ್ವರೂಪವನ್ನೂ ಪಡೆದಿದೆ. ಆರಂಭದ ಮಾತುಗಳಿಗೂ ಈ ಮಾತುಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಮಾತುಗಳು ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕೇಂದ್ರವಾಗಿ ಕೊಂಡಿವೆ. ಹೆಣ್ಣಿನ ನೆಲೆಯಿಂದ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ಗಂಡನ್ನೂ ಲೋಕವನ್ನೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಭಾಷೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಈ ಕವಿತೆ, 'ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಭಾಷೆ ಇದೆ, ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕೇಳುವ ಕಿವಿ ಗಂಡಿಗೆ ಇಲ್ಲ' ಎನ್ನುತ್ತಿದೆ. ಮುಂದುವರೆದು ಈ ಕವಿತೆ, ಸಹಜೀವಿಯ ಭಾಷೆಯೊಂದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಕಿವಿ ಮತ್ತು ಆ ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಿಸಬಲ್ಲ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ರೂಪಿಸಲಾಗದ ವಾಸ್ತವವನ್ನು ತನಗೆ ತಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆಯೇ ಲೋಕಕ್ಕೂ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಂತಿದೆ. ಹಾಗೆ ಹೇಳುವ ಮೂಲಕವೇ 'ಭಾಷೆ' ಮತ್ತು 'ಕಿವಿ' ಎರಡನ್ನೂ

ರಚಿಸುತ್ತಿರುವ ಸನ್ನಾಹದಲ್ಲಿದೆ. ಗಂಡಿನ ಭಾಷೆಯು ಸಾರ್ವಜನಿಕ, ಹೊರ ಭಾಷೆ, ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಅಸೀಮ ಅಧಿಕಾರ. ಹೆಣ್ಣಿನದ್ದು 'ಖಾಸಗಿ', ಅಡುಗೆಮನೆಯ ಭಾಷೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವಳದ್ದು ಲೋಕ ಭಾಷೆಯಾಗಲಾರದು ಎನ್ನುವ ಮಿಥ್ ಅನ್ನು ಬಲು ಶಕ್ತವಾಗಿ ಕಟ್ಟಲಾಗಿದೆ. ಈ ಮಿಥ್ ಅನ್ನು ಒಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಸೌಂದರ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆಯಾಚೆಗಿನ ಮನ್ನಣೆ ದೊರೆಯಬೇಕು. ವೈದೇಹಿಯವರ 'ತಿಳಿಸಾರು ಮತ್ತು ಕಾವ್ಯ' ಕವನ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವಂಥದ್ದೇ. ತಿಳಿಸಾರನ್ನು ಜಗತ್ತಿನ ಅತ್ಯಂತ ಬಾಳಿಕೆ ಬರುವ ವ್ಯಂಜನ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಾವ್ಯದ ಎದುರಿಗಿಟ್ಟು ಹೇಳುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ವೈದೇಹಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಬದುಕು ಮತ್ತು ಭಾಷೆಯ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ತಿಳಿಸಾರು ಗೊತ್ತೆ ನಿಮಗೆ?
 ಕ್ಷಮಿಸಿ ಕಾವ್ಯ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನನಗೆ
 ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ, ತಿಳಿಸಾರಿನ ಭಾಷೆಯು ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೂ ಕಾವ್ಯಭಾಷೆಯು ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೂ ಎದುರುಬದುರು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಹೆಣ್ಣಿನ ಭಾಷೆಯು ಸೌಂದರ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆಯನ್ನೂ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹೆಣ್ಣಿನ 'ಫುಲ್ಲಕ' ಎಂದು ಹೀಗಳೆಯುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು 'ಮೂಲ ಭಾಷೆ'ಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಾವ್ಯ ಗೊತ್ತಿದ್ದವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಾರು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ಇರಬಹುದು, ಆದರೆ ತಿಳಿಸಾರಿಲ್ಲದೆ, ಅನ್ನಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ? ನನಗೆ ಕಾವ್ಯ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ಇರಬಹುದು, ಆದರೆ ತಿಳಿಸಾರು ಗೊತ್ತಿದೆ, ಎಂದರೆ 'ಅನ್ನದ ಭಾಷೆ' ಗೊತ್ತಿದೆ. ಕಾವ್ಯ ಗೊತ್ತಾಗದೆಯೂ ನಾನು ಅನ್ನದ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಬದುಕಬಲ್ಲೆ, ನನ್ನ ಸಂಸಾರವನ್ನೂ ನಾನು ಅನ್ನದ ಭಾಷೆಯಿಂದ

